

wezens op de aarde zijn. We zien en hooren niets van een omgeving.

Soms komt er beweging in den mist; een wolkerige golf rolt voorbij, achter zich grauwe plekken meeslepande, die iets doorzichtigheid toonen. Maar spoedig zijn die ijler gevulde ruimten weer volgestroomd met dikken mist, en staat de witte ondoordringbare muur strak en vlak tegen den ingang van het nauwe hokje. En vlak boven ons de strakke, helder grijsblauwe hemel, met de rozige wolkjes, die niet van plaats schijnen te veranderen.

Het is kil en klam in dien vochtigen nevel, waardoor de zonnestrallen nog niet heen kunnen dringen, al is de zon zelf te zien als een matwitte schijf.

Plotseling wordt de telefonist wakker, en hij luistert aan zijn instrument. Zijn geoeftend oor heeft in zijn slaap waargenomen, dat er gesproken wordt aan het andere einde van den draad.

Er ontstaat een gesprek waarbij wij slechts een der sprekenden hooren vragen en antwoorden; doch uit die vragen en antwoorden kunnen we den inhoud van het verhandelde wel opmaken, en ook wat de onzichtbare en voor ons onhoorbare spreker zegt.

.....

„Telefoonkantoor. Jawel. Hij is heel duidelijk.”

.....

De telefonist gaat weer dommelen, maar nu met het instrument tegen een oor gedrukt.

„Ja, ik ben het.”

.....

„Jawel, de luitenant is hier, maar we kunnen nog niets zien.”

.....

„Jawel, voor rooilijn C. Wie zit daar?”

.....

„O, als hij dan maar oplet, en niet den heelen tijd zit te slapen.”

.....

„Ik zal eens probeeren. Bonjour. Rooilijn C.... rooilijn C!”

.....

„Ben jij daar, Verlijn?”

.....

„Hij gaat goed, hè?”

.....

„Ja, vier kardoesjes; maar we kunnen nog niets zien.”

.....

„Jawel.”

Het gesprek is uit. De telefonist gaat weer dommelen, maar nu met het instrument tegen een oor gedrukt.